

JO, L'AIGUA

Porto voltant i voltant sense descans abans del començament de la vida, sempre fent el mateix una vegada i una altra. Soc essencial per a la vida en aquest planeta, he vist germinar la primera llavor i flotar la primera cèl·lula. Sempre observo i no dic res, mai ha calgut, sempre he sigut cuidada i buscada. Ara, els humans han espatllat l'equilibri que mantenia en peu la vida. No puc estar-me més temps sense fer res, veient com els semblo una cosa infinita, com em treuen de les mans d'algunes persones i em malgasten en d'altres, com desvien el meu curs per benefici propi. Sí, he de fer alguna cosa, però el què? Amb una simple pluja forta no reaccionaran. Potser amb inundacions? Pujades del nivell del mar emportant-se les platges? Desbordament dels rius arrencant les cases del seu camí? Temporals? Ho he provat i no serveix de res. Només em queda una opció. Però seria massa devastadora per a totes les criatures, fins i tot per a les innocents. Ho he de provar, si és l'única manera ho hauré de fer. Els prendré el poc control que els queda sobre mi fent l'única cosa a la qual no tenen remei, desapareixent. Provocaré sequeres, em tornaré escassa. La terra s'esquerdarà a mesura que marxi, els rius es faran diminuts fins al punt de no veure's, les plantes que mengem s'assecaran i les muntanyes verdes es tornaran grises. Fins que no vegi que ja han après el meu valor, no tornaré. Els desitjo bona sort per sobreviure als éssers que em mereixen. Però, encara que no em vegin, jo segueixo aquí, damunt dels seus caps observant-ho tot des dels núvols.